

ஸ்ரீ வாணிசகாயம்.

கலைமகள்.

புதுவைக் கலைமகள் கழகத்தினின்றும் வெளிவரும்
மாதாந்தப் பத்திரிகை.

வித்தைவிரும்பு. கேள்விமுயல்.
வீடுபெறநில்.

வெண்டாமரை உ.

1914-ம் ஆண்டு சூன் மீ

இதழ் கூ.

பத்திராதிபர் : — சி. பங்காருப் பத்தர்,
கல்வே காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர்
புதுவை.

வருஷ சந்தா ரூ. 1 | வெளிநாட்டுக்கு ரூ. 2
தபாற்கூலி அனு 4 | தனி சஞ்சிகை அனு 2

உள்ளுறை.

பக்கம்.

திருமலைநாயக்கரும் அவருடைய கட்டடங்களும்:—ஸ்ரீமான் ஜார். பார்த்தசாரதி அய்யங்கார், கவர்ன்மெண்ட் பாடசாலை உபாத்தியாயர், புதுவை. 122
ரமணி (ஓர் காதற் கதை): — ஸ்ரீமான் சு. அ. சுப்பராயப் பிள்ளை, புதுவை. 127
சன்மார்க்கம்:—ஸ்ரீமான் பெர. மாணிக்கசெட்டியார், தாதம் பேட்டை பழூர். 131
நன்னெறி:—ஸ்ரீமான் K. முத்துசாமி உடையார், உபாத்தி யாயர், பாதாங்கி. 133
சிவகசிந்தாமணி: — பத்திராதிபர். 135
மங்கலம்:—வேதாந்தபாஸ்கர் கோயிலூர் ஸ்ரீமத் வீர-சுப் பைய சுவாமிகள். 138
நியாயமாலா:—ஸ்ரீமத் அகந்தபத்மநாபஸ்வாமிகள், காஞ்சி புரம். 139
குருபக்தி: — ஸ்ரீமான் M. V. சுப்ரமண்ய ஐயர். ... 141
சுஜன சம்வாதம்:—ஸ்ரீமான் ஆ. செங்கல்வராய முதலி யார், காஞ்சிபுரம். 142
சமாசாரம். 143
இலக்கணவலி. 17

குறிப்பு. — இப் பத்திரிகைக்குரிய விஷயங்களைப் பத்தி
ராதிபர் அனுமதியின்றி எவரும் பிரசுரிக்கக்கூடாது.

உ

ஸ்ரீவாணிசகாயம்.

க வல ம க ள் .

புதுவைக் கலைமகள் கழகத்தினின்றும் வெளிவரும்

மாதாந்தப் பத்திரிகை.

வித்தைவிரும்பு. கேள்விமுயல். வீடுபேறில்.

வெண்டாமரை உ.] 1914-ம் ஆ. சூன் மீ [இதழ் கூ.

இலௌகிகப் பகுதி.

* திருமலைநாயக்கரும்
அவருடைய கட்டடங்களும்.

சாலிவாகன சகம் 1544, துத்துபி ஸ்ரீ மாசி 17-ம் உ முத்துத் திருமலைநாயக்கர் அரசராகி, மதுரைக்குச் சென்று செங்கோல் வகித்துக் கொண்டார். அவர் திரிசிராப்பள்ளியில் அரசாண்டபொழுது, தம் கர்மானுசாரத்தால், பீனிசம் (சலசோஷம் இருமல் சம்பந்தமான மூளையைப்பற்றியதோர் வியாதி) என்னும் வியாதியால் சாப்பிடக்கூடாத விதமாய்க் கடுமையாய்த் துன்பப்பட்டிருந்தார். அரங்கநாதரையும் ஜம்புகநாதரையும் பூஜித்தும் அது அவரை விடவில்லை. அகைய ஸ்ரீ சித்திரை மாதத்தில் செங்கோல் வகித்துக்கொள்ள, மதுரைக்குப் பிரயாணம்போகிற சந்தர்ப்பத்தில், மிகையியும் சுந்தரோசவாரும் அவரைக் கிருபையுடன் நோக்கி, அவர் அப்பொழுதிருந்த விடமாகிய திண்டுக்கல்லில் அவருக்குக் கனவில் தோன்றினார்கள். “மதுரை ஒரு பெரிய ஸ்தலம்; நீ அங்கே வசித்து, பூஜையையும் உற்சவங்களையும் நடத்தி, பழுதுகளைப் பார்த்து எங்கள்

* மொழிபெயர்ப்பு.

பிரயோசனத்துக்கு ஆபரணங்களைச் செய்தால், நாம் உன் வியாதியைச் சொஸ்தப்படுத்துவோம்.” என்ற இந்த வார்த்தைகளோடு, அவர்கள் அவர் உடம்பைத் தொட்டு விபூதியைப் பூசி, அதில் கொஞ்சம் சாப்பிடக் கொடுத்தார்கள். பொழுது விடிய ஏறக்குறைய ஒருமணி நேரத்திற்கு முன் இத்தகையதோர் கனவைக் கண்டார். பொழுது புலர்ந்தவுடனே தம் கனவின் விஷயங்களைப் பிராமணர்களுக்கும் மந்திரிக்கும் தெரிவித்து, தாம் மாத்திரம் இத் தொந்தரையினின்றும் விடுபட்டாரானால் இப் புண்ணிய காரியத்திலும் தெய்வங்களுக்கு நகைகளிலும் ஐந்து லக்ஷம் பொன்கள் செலவிடுவதாகப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டார். பிறகு உடனே அவர் தந்தசத்தி செய்தபொழுது, வாந்தியெடுக்க வந்ததுபோலுணர்ந்த அப்படிச் செய்தபோது, அவர் தொண்டையினின்றும் எல்லாக் கெட்ட வஸ்துவும் வெளியாகிவிட, அவர் சிவனுடைய திடபக்தராகி, விபூதியைத் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜெபித்து, மதுரையில் தம் சகோதரனுடைய மாளிகைபோய்ச் சேர்ந்தார். அவர் தம் முடிசூட்டுக்குப் பிறகு தேகச் செனக்கியத்திலும் பலத்திலும் தினம் தினம் அதிகரித்தார்.

பிறகு திருமலைநாயக்கர் மதுரைக் கோயிலில், கர்ப்பக் கிருகத்திலிருந்து கபாலிச்சவர் வரைக்கும் பழுதுபார்த்தார். தம் வருமானத்தின் ஒவ்வொரு லக்ஷம் பொன்னிலும், பூஜை நடப்பதற்கும் உற்சவங்களுக்கும் ஆயிரம் பொன் கொடுத்தார். இந்தக் கருத்தோடு வருஷம் 44000 பொன் வருமானமுள்ள நிலங்களைக் கொடுத்துவிட்டார். இன்னமும் பூஜை செய்பவர்களுக்கும் மற்றைய வேலைக்காரர்களுக்கும் சர்வ மான்யமாக நிலங்களை விட்டார். இதைப்பற்றியெல்லாம் விபரம் இருக்கிறது.

அவர் பிரார்த்தனைகளின் விவரணம்.

தங்கத் திருவாட்சி செய்ய ஒரு லக்ஷம் பொன்னும், தங்கச் சிம்மாசனத்துக்கு மற்றொரு லக்ஷமும், தெப்பக்குளத்துக்கு மூன்றாவது லக்ஷமும், ஒரு வசந்த மண்டபத்துக்கு நான்காவது லக்ஷமும், நானாவிதமான காரியங்களில் ஐந்தாவது லக்ஷத்தையும் செலவிடப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, அவர் அக்ய (ஹ - 1626 கி. பி.) வைகாசி மீ பூர்வ பக்ஷம் 10-ம் வயில் இவைகளின் ஆரம்பத்திற்காக முகூர்த்தம் வைத்தார். அக் கால முதல் ஒவ்வொன்றும், அவருடைய சொந்த மேல்விசாரணையின் காரணமாக, மிகுந்த ஒழுங்குடன் நடந்தது. முதலில் தெப்பக்குளம் தோண்டப்பட்டபொழுது கணபதியின் விக்கிரகம் காணப்பட்டது. அவர் ஒரு கோயிலுக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டார். வசந்த மண்டபத்தின் தூண் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது, அங்குள்ள சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்

களுக்கும் ஏகபாத மூர்த்தியின் உருவம் வெட்டப்பட்டிருந்த ஒரு ஸ்தம்பம் கட்டுவதின் முறைமையைப்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. இராஜ சமுதேயத்தில் இந்த வாக்குவாதம் ஆறுமாதம் நடைபெற்றது. பிறகு சைவ சித்தாந்தியாகிய அப்பாதிக்கிதரும், வைஷ்ணவ அய்யா தீக்கித அய்யாவும் அநேக திவ்விய கிரந்தங்களை ஆராய்ச்சிசெய்து, பொதுவான சமாதானத்திற்கு வந்து, ஏகபாத மூர்த்தித் தூணை நட உத்தரவு கொடுத்தார்கள். அப்போது ஒரு தூணில் சர்வ சக்தரான சித்தரின் ரூபத்தைச் செதுக்கிக்கொண்டிருக்கும் சுமந்திரமூர்த்தி என்னும் சிற்பியின் வேலையைப் பார்க்க ராஜா வந்து, ஆச்சரியப்பட்டுத் தம் சொந்த கரங்களால் மடிக்கப்பட்ட வெற்றிலைச் சுருளைக் கொடுத்து அவரைக் கௌரவப்படுத்தினார். தம் வேலையில் பூர்ணமாய் மனத்தைச் செலுத்திய அந்தச் சிற்பி மெய்ம்மறந்து அதைத் தம் வாயிற் போட்டுக்கொண்டார். ஒரு க்ஷணத்தில் அவருக்கு ஞாபகம் வந்து தம் நடக்கைக்காக நடுங்கி, தம் இரண்டு விரல்களை வெட்டிவிட்டார். (சுண்ணாம்பு தடவி வெற்றிலை கொடுப்பது பெண்சாதி அல்லது வேலைக்காரனுக்குரியது. உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோருக்குக் கொடுப்பாராயின் அஃதோர் கௌரவமாம். அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் மரியாதையடைந்தவன் அவர் முன்னிலையில் அதைத் தின்னுதல் கூடாது. அப்படிச் செய்யின் அது கொடுத்தவரை அவமானப்படுத்தியதாகும்.) கர்த்தா நேராகவே அவருக்கு நான்குவிதமான உடுப்பையும் மற்ற வெகுமானங்களையும், உத்தேச பூர்வமாய்ச் செய்திருந்த தங்கக் கையையும் பரிசளித்தார். இந்தத் தூண்களினுடைய சித்திர வேலைகளெல்லாம் சுமந்திரமூர்த்தி ஆசாரியாருடைய வேலையாயிருந்தனவென்பது அறியப்படவேண்டியது.

ஸ்ரீமுக ளு (1633 கி. பி.) வைகாசி மீ வசந்த மண்டபம் முடிக்கப்பட்டது. அப்போது திருமலைநாயக்கர் அவ்விடத்திற்குச் சுவாமி எழுந்தருளுவதைக் கொண்டாடி, திருவிழாவைச் சரியாய் நிறைவேற்ற நாடோறும் 1000 பொன் செலவிட்டார். அவர் கோயில் சிப்பந்திகட்கும் மற்றையோர்க்கும் சதிராவையும், சால்வையையும், மற்ற வஸ்துக்களையும் கொடுத்து, சதிரபரிவட்டத்தைத் தாமே தரித்துக்கொண்டார். அவர் தூசிபடியாமற் காக்க வசந்த மண்டபத்திற்கு அணைச்சீலையிட்டு அதன் தூண்களைத் தூணியால் மூடினார். கோயிலிலிருந்து மண்டபத்துக்கு உற்சவ ஊர்கோலம் போகவேண்டியிருந்த ஆவணிமூலத் தெருவைக் கோயில் சுற்றெல்லைக்குள் சேர்க்கும்படி செய்யவும் ஏற்பாடு செய்தார்.

பிறகு அவர் நந்தன வருஷத்தில் (1652 கி. பி.) உட்டத்தூரிலிருந்து கன்னியாகுமரி முனைவரைக்கும் சைவ வைஷ்ணவ கோயில்களுக்கு

64 கோபுரங்களை ஏககாலத்தில் கட்ட ஆரம்பிக்க ஒரு பிரத்தியேகமான முகூர்த்தத்தை வைத்தார். வாஸ்தவமாகவே பணக் குறைவால் சில விடங்களில் பூச்சு அலங்கரிப்பு வேலை முடிவுபெறாமலிருந்தது. அதனால் அரசனுக்கெதிரில் சுவாமி கனவில் ஒரு சித்தர் உருவமாகத் தோன்றி, சாதாரண உலோகங்களைத் தங்கமாக மாற்றும் குருசெந்தூரத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். வசந்த மண்டபம் முழுவதும் அப்போது பொற்பூச்சு பூசப்பட்டது. ஸ்ரீமுக ஸ்ரீதை மாதத்தில் தெப்பக்குளத்தின் மத்திய மண்டபத்தின் மாதிரியாய் ஒரு தெப்பம் கட்டினார். தெப்போற்சவத்தின் செலவுக்காக 10000 பொன் வருமானம் கொடுக்கும் தீண்டியான் புத்தூர் கிராமத்தையும் நிலங்களையும் மானியமாகவிட்டார். புராணக் கல்வியின் அவதாரமாகிய அய்யா தீக்ஷிதரின் ஆலோசனைப் பிரகாரம் திருவிழாக்களின் கிரமமான நடக்கைக்காக ஸ்தானிகர்களை நியமித்தார். ஆவணி மூலம், சித்திரை, தை, வைகாசியில் வசுதோற்சவ முதலிய உற்சவங்களை ஏற்படுத்தினார். அந்தக் காலத்திலிருந்து பூஜை உற்சவங்களின் நிர்வாகம் இவைகள் தீர்க்கமாகவும் ஒழுங்காகவும் இருந்தன. இது காரணம்பற்றி அவர் உற்சவ சுவாமியின் கரத்திலிருந்து செங்கோலைப் பெறுவது வழக்கம்.

பிறகு திருமலைநாயக்கர் தம் பெயரால் சபா மண்டபத்தோடு கூடினதோர் அரண்மனையை ஒரு சுபகரமான நேரத்தில் கட்ட வாரம்பித்து, பவ ஸ்ரீ (1627 கி. பி.) சித்திரை மாதத்தில் அது முடிந்ததின் பேரில் கிருகப்பிரவேசம் நடத்தினார். தெப்போற்சவத்தையும் அழகர் உற்சவத்தையும் நன்றாய்த் தரிசிக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்காக ஒரு உப்பரிகையைக் கட்டினார். மாசி ஊர்கோலம் நடக்கிற மாசித் தெருவின் பார்வையைத் தருகிற அதேவிதமான மற்றொரு உப்பரிகையும் கட்டப்பட்டது.

அதுபோன்ற கட்டடங்கள் திருப்பரங்குன்றத்திலும் மற்ற உற்சவக் காட்சிக்குரிய விடங்களிலும் கட்டப்பட்டன. இன்னமும் அவர் உட்டத்தூரிலிருந்து கன்னியாகுமரி வரைக்கும் ஒவ்வொரு ஐந்து மைலிலும் பிரயாணிகளுக்காகப் பொதுத் தங்குமிடங்கள் கட்டினார். அதே காலத்தில் தாம் ஏற்பாடு செய்திருந்த யானைகளோடும், புலிகளோடும், கரடிகளோடும் செய்யும் சிலம்பக்காரர்களின் சண்டைகளைப் பார்க்கும் பொருட்டு, தமகம் சமவெளியில் நேர்த்தியான இரண்டு மெத்தைக் கட்டடத்தைக் கட்டினார். அக்கால முதற்கொண்டு அந்த வேடிக்கையைப் பார்க்கக் கர்னாடகப் பிரபுக்கள் எப்போதும் அங்கே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தத் தர்மங்களும் நற்செய்கைகளும், கோயில்களின் மராமத் துக்களும் ஆபரணங்களும், பூஜைக்காகவும், கோயிலின் ஆதரவுக்காகவும், பிராமணர்களுக்காகவும், சிப்பந்திகளுக்காகவும் மானியம் கொடுத்த கிராமங்களும், — இவையெல்லாம் இன்னமும் சாசனத்தில் காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டு கோயில்களின் காரியங்களும் பர தேசி முத்திரை அபிஷேக பண்டாரத்தின் விசாரணையிலிருந்தன. அப் பொழுது மீனாட்சி ஐந்து வயதுப் பெண்ணாக ராஜனுக்குக் கனவில் தோன்றி, தான் அலக்ஷியஞ் செய்யப்பட்டதாகக் குறை கூறினாள். அடுத்த நாளே பண்டாரத்தை வரவழைத்து, அவருடன் தயவுடன் பேசி, அபிஷேகம், நைவேதனம், மாலைபோடல், விளக்குப்போடல் இன்னும் மற்றக் காரியங்களையும் தம் சொந்த மேற்பார்வையில் வைத்துக்கொள்வ தாகச் சொன்னார். இதன் பிறகு அம்மனுக்குத் தனிச் சந்நிதி கட்டுவதற் காக 12000 பொன் வருமானம் கொடுக்கும் நிலங்களை விட்டு, ஈசுவர ஸ்ரீ தை மீ 1-ம் உ சங்கராந்தி தினத்தில் கோயில் விளக்கேற்றுபவரின் குமாரனாகிய புவனனாத பண்டாரத்தை மானேஜராக நியமக்கு் செய்தார். அதுகால முதல் ஏற்படுத்திய தர்மங்கள் கிராமமாக நடத்தப்பட்டு வரு கின்றன.

வசந்த மண்டப உற்சவத்தின் முதல் வருஷத்தில் தாமே நேரில் பரிவட்ட முதலிய மரியாதைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆனால் அடுத்த வருஷத்தில் அதே இடத்தில் அம்மரியாதை பெறுவதற்குத் தம் உருவச் சிலை ஒன்று அமைக்கப்படவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டார். அது முதற்கொண்டு அதே விதமாய் நடக்கின்றது.

இவ்வித தர்மமான மாதிரியில் திருமலைநாயக்கர் விளம்பி ஸ்ரீ (1658 கி. பி.) மாசி மீ 7-ம் உ வரையில் அரசாண்டார். கோயிலின் பெருமை முழுவதும் திருமலை செளரிக்குரியதா யிருந்ததென்பது அறி யப்படவேண்டியது. பிறகு சாலை 1580-ல் அவர் இறந்துபோனார்.

ஆர். பார்த்தசாரதி அய்யங்கார்,

கவன்மெண்ட் பாடசாலை உபாத்தியாயர்,

புதுவை.

ர ம ணி .

ஓர் காதற் கதை.

அத்தியாயம் 5.

(தொடர்ச்சி.)

ஜனார்த்தனனது நெஞ்சம் கனிவுற்றுப் பதைத்தது. “உண்மையை யே சொல்லுகிறேன் சுவாமி! எந்தப் பாசம் அதிக உருக்கமானதென்ற கேட்டீர்கள்? சாவித்திரி யிடமுள்ள பாசந்தான். ஆனால் ரமணியிடமுள்ள பாசமும் விசேஷ உருக்கமானதுதான். அந்த உருக்கத்தினால் தான் நான் மாடியில் மூர்ச்சையடைந்தேன். ஐயோ சுவாமி! அவள் காணமற்போய்விட்டாளென் றறிந்தவுடனே என் மனம் அடைந்த திகிலையும் கஸ்தியையும் நினைத்தால்—” என்றவாறு அவன் பேசும்பொழுதே சுவாமி கையமர்த்தி அவன் பேச்சை நிறுத்தித் தாம் பேசலாயினர்.

“போதும்! போதும்! நிறுத்து. உன்னையும் உன் மனத்தையும் நான் நன்றாய் அறிவேன். கடைசியாய் சாவித்திரி யிடமுள்ள பாசந்தான் அதிக உருக்கமானது என்ற உண்மையை நீ ஒப்புக்கொண்டதே எனக்குத் திருப்தி. உனக்கு ரமணியிடமுள்ள அன்பின் அளவை நீ விஸ்தரிக்கவேண்டிய தவசியமில்லை.”

“இல்லை சுவாமி! நான் சொன்னது உண்மையல்லபோலும் என்று சந்தேகிக்கிறேன். ரமணி மாயமாய் மறைந்தான் என் றறிந்தவுடனே என் மனம் அடைந்த திகிலையும் கஸ்தியையும் நினைத்தால் எனக்கு அவளிடமுள்ள பாசம் சாவித்திரி யிடமுள்ள பாசத்தைவிட உருக்கத்திற் குறைந்ததல்லவென்றே நினைக்கிறேன்.”

“இப்பொழுதுதான் நீ ஒப்புக்கொண்ட உண்மையை மீண்டும் ஏன் மறைக்க யத்தனிக்கிறாய்?” எனச் சினந்து கர்ஜித்தனர் சந்யாசி.

“நான் ஒன்றையும் மறைக்க யத்தனிக்கவில்லை சுவாமி! உண்மையைச் சொல்லவே யத்தனிக்கிறேன். எந்தப் பாசம் அதிக உருக்கமானது என்று எனக்கே தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. இதுதான் சத்தியம் என்மீது கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள்” என்று விரயம் பொங்குகின்ற குரலில் மனப்பூர்வமாகப் பேசினான் ஜனார்த்தனன்.

சுவாமி புன்னகையுற்றார். கர்ஜனைக் குரலை யகற்றி முன்போல் அன்புநிறைந்த காந்த குரலிற் சாற்றலாயினர். “மயங்காதே ஜனார்த்தன! உன் மனத்தில் நிறைந்த பாசங்களின் தன்மையை நான் விளக்கு

கிறேன், கேள். ரமணி இளமைப் பருவத்திலிருந்து உன்னோடு வளர்ந்த வன். அவ்வாறு வளர்ந்ததால் உனக்கு அவளிடம் அத்தயந்த அன்பு உண்டாயிற்று. அந்த அன்பைச் சகோதர வாஞ்சை என்றே சொல்லவேண்டும். அந்தச் சகோதர வாஞ்சை உன் மனத்தில் மிக உருக்கமாகப் பதிந்திருக்கிறது. ஆனால் நீ சாவித்திரியோடு பழகிய சில தினங்களிலேயே அவள் பால் உன் மனத்தில் ஒரு இன்பமயமான புதிய பிரீதி உதித்ததல்லவா?”

“ஆமாம்” என்றான் ஜனார்த்தன். “அந்தப் புதிய பிரீதி நாளாக நாளாக, அதி உருக்கமான அற்புத அன்பாய் வளர்ந்தது. அந்த அற்புத அன்புதான் காதல். நீ நற்குண நல்லொழுக்கமுடைய ஒரு சற்புருஷன். உன்னைப்போன்ற சற்புருஷன் மனத்தில் காதல் உதிப்பதாயிருந்தால், அந்தக் காதல் ஒரே ஒரு ஸ்திரீயின்பால் அதி உருக்கமாக உதிக்கும். சற்புருஷன் மனத்தில் கர்ம பந்தத்தினால் ஏக ஸ்திரீயின்பால் உதிக்கும் அந்த அதி உருக்கமான காதல் உன்னதமானது. பரிசுத்தமானதென்றுஞ் சொல்லலாம். அந்த அற்புத அன்பு, அந்த உருக்கமான காதல், அந்த உன்னதமான காதல், அந்தப் பரிசுத்தமான காதல், ஜனார்த்தன! உன் மனத்திலும் உதித்து வளர்கிறது. அந்தக் காதலுக்கு காதரமாகிய புண்ணியவதி சாவித்திரிதான். அந்தக் காதலை மறக்க நீ எவ்வளவுதான் முயற்சித்தாலும் உன்னாலியலாது. ரமணி யிடம் உனக்குள்ள அன்பைக் காதல் என்றெண்ணி நீ மருட்சியடைகிறாய். அது காதலேயன்று. கேவலம் சகோதரவாஞ்சையென்ற அன்புதான். உன் மனத்தில் காதல் ஒரே ஒரு நங்கையின்பால்தான் உண்டாகும். உனக்கு ரமணி யிடமுள்ள அன்பு காதலாயிருந்தால், சாவித்திரியின்பால் உனக்கு அதி உருக்கமான அற்புத அன்பு ஒருகாலும் உதித்திராது. ஆகையால் ரமணி யிடமுள்ள உன் அன்பு சகோதரவாஞ்சைதான். அந்த வாஞ்சை எவ்வளவு உருக்கமாயிருந்தாற்றினென்ன! அது காதலாகுமா! ஒருவன் தன் சகோதரி இறந்தபின், அவளிடம் தனக்குள்ள அன்பின் மிகுதியினால் அவள் பிரிவாற்றாது நலிந்து நலிந்து மாண்டால், அவன் அன்பு அதிக உருக்கமானதுதான். எவ்வளவு உருக்கமாயிருந்தபோதிலும் அந்த அன்பு சகோதர வாஞ்சைதான். காதல் அல்ல. அதைக் காதல் என்றழைப்பது பாதகம். காதலின் தன்மை வேறு. சகோதர அன்பின் தன்மை வேறு. சாவித்திரி உன் உயிர்க் காதலி. ரமணி உன் உயிர்ச் சகோதரி. என் குருநாதன் எனக்கருளிய சக்தியால் உன் மனத்திலுள்ள கிளர்ச்சிகளையும் அவைகளின் தன்மைகளையும் உணர்ந்து தெளிவாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். நான் சொன்னவை உண்மைதானே?”

“ஆமாம் சுவாமி! உண்மைதான். நானும் இப்பொழுதுதான் உண்மை யினைத்தையும் தெளிவாய் உணர்கிறேன். ஆனால் சுவாமி! நான் சாவித்திரியைக் காதலிப்பது நியாயமா? என்னைக் குழந்தைப் ப்ரு வத்திலிருந்து அன்பாய் ஆதரித்து எனக்கு அன்னமளித்து ஆடையளித்துக் கல்வியளித்த என் அத்தை பெண்ணைக் காதலியாது வேறு பெண்ணை நான் காதலிப்பது எவ்வளவு பாதகம்! அவ்வளவு பாதகமாயும் நன்றியற்றவனாயும் இருப்பதைச் சகியாமற்றான், நான் சாவித்திரியிடம் உற்ற காதலை முற்றும் மறக்க யத்தனிக்கின்றேன்.”

“மூடா! என்ன வார்த்தைகளைப் பிதற்றுகின்றாய்! சாவித்திரியிடமுள்ள காதலை மறக்க உன்னாலியலாதென்று சொன்னேனே. நீ அந்தக் காதலை மறக்கவேண்டுமென்பதற்கு நியாயமுமில்லை. ஒவ்வொரு தாயும் தன் புத்திரனை அன்பாய் ஆதரித்து அவனுக்கு அன்னமளித்து ஆடையளித்துக் கல்வியளித்து வளர்க்கிறான். அதற்காக அவன் புத்திரன் அவன் புத்திரியாகிய தன் சகோதரியைக் காதலிக்கவேண்டுமென்பதா நியாயம்? உனக்குச் சட்ட சபையில் ஒரு ஸ்தானங் கொடுத்தால், “ஒவ்வொருவனும் தன் தங்கையைக் காதலிக்கவேண்டும், அவ்வாறு காதலியாதிருப்பது பாதகம், நன்றியற்றதன்மை, மாதா துரோகம், அந்தப் பாதகங்களையும் நன்றியற்றவர்களையும் துரோகிகளையும் தண்டிக்கவேண்டும்” என்று ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்த முயற்சிப்பாயோ? சபாஷ்! வெகு நேரத்தியான நீதி!”

“சற்று யோசித்துப் பேசுங்கள் சுவாமி. ரமணி என் தங்கையல்லவே. என் அத்தை பெண்ணல்லவா. அவளை நான் விவாகஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது என் அத்தையின் விருப்பமாயிற்றே. ரமணியும் என்னைக் காதலிக்கிறாளே. என்னை வளர்த்த என் அத்தையின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவளது ஏக பிரிய புத்திரி ரமணியின் நித்ய சஞ்சலத்திற்குக் காரணமாக, நான் சாவித்திரியைக் காதலிப்பது நியாயமாகுமா?”

“ஐயூர்த்தனா! நீ திறவானாகிய வக்கீல். உன் சொற் சாதுரியத்தினால் உன் கொள்கையே நியாயமென்று ஸ்தாபிக்கிறாய். எனக்கோ உன் கொள்கையில் நம்பிக்கையில்லை. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி மற்றொருமுறை பேசுவோம். இப்பொழுது, ரமணி கானாமற்போனது முதல் நான் என்னைக் கண்டதுவரையில், அவளிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிக்க நீ செய்த பிரயத்தனங்க ளெல்லாவற்றையும் விவரமாய்ச் சொல்.”

இக் கட்டளைப் பிரகாரம் ஜனார்த்தனன் ரமணியைக் காணத் தான் புரிந்த முயற்சிக் கெல்லாவற்றையும் சலிஸ்தாரமாகச் சாற்றினான். தான் ஓரிரவு சாலித்திரி வீட்டு ஜன்னலருகே நின்று அவளைக் கண்டு பேசியதையும், அவன் பட்ட சஞ்சலத்தையும், அவளுடைய நாவற்பழ ரகஸ்யத்தையும், தான் அவளுக்களித்த வாக்கையும் சுவாமிக்குச் சொல்ல அவன் லஜைபுறவில்லை. ஒவ்வொரு கணமும் அவனுக்கு அவரிடத்தில் பக்தி அதிகரித்தது. அந்தச் சந்யாசி முகத்திற் பிரகாசித்த தேஜசும் அவருடைய வசனங்களும் அவ்வளவு வசீகர சக்தி வாய்ந்திருந்தன.

சந்யாசி சற்றுநேரம் ஆலோசனையி லாழ்ந்தார். பின்பு “ஜனார்த்தனா! ரமணியைத் தேடும் வழியைப்பற்றி இன்றிரவு முழுவதும் நான் நன்றாய் ஆலோசிக்கவேண்டும். இப்பொழுது இந்தப் பங்களா முழுவதையும் நன்றாய்ச் சோதித்து விட்டு முத்தம்மானையும் அழைத்துக் கொண்டு நம் வீட்டுக்குத் திரும்பலாம்.” என்றனர்.

அவ்வாறே இருவரும் மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றார்கள். முத்தம்மானைச் சிறையினின்று விடுவித்தார்கள். அவளுடைய உதவியோடு விஜயவிலாசம் என்ற அந்தப் பங்களாவின் ஒவ்வொரு மூலையையும் சோதித்தார் சுவாமி. பங்களாவின் பின்புறத்தில் ஒரு சுரங்கமிருக்கிறதென்றும், அதற்குட் செல்வதற்கு ஒரு ரகஸ்யவழி யிருக்கிறதென்றும் முத்தம்மான் சொல்லவே, சுவாமி அந்தச் சுரங்கத்தையும் சோதிக்க விரும்பி ஒரு சால்வையால் கேசாதிபாதம் வரையும் தம்மைப் போர்த்துக்கொண்டுகையிலொரு விளக்கோடு தாம் மாத்திரம் அந்தப் பயங்கரப் பாழ்ஞ் சுரங்கத்தினுள்ளேயும் துழைந்து சோதித்துவிட்டு வெளிவந்தனர். பின்பு ஜனார்த்தனன் சந்யாசி முத்தம்மான் ஆகிய மூவரும், பங்களாவின் ஒவ்வொரு கதவையும் பூட்டிவிட்டுக் கோச்வண்டியிலேறி ஷண்முகபுரியிலுள்ள ஜனார்த்தனன் அகத்தை அடைந்தனர்.

மறுநாட் காலை தபாற்காரன் ஜனார்த்தனன் விலாசத்திற்கு ஒரு கடிதம் கொணர்ந்தான். அதைப் பிரித்துப் பார்த்தவுடனே ஜனார்த்தனன் அது ரமணிகையால் எழுதப்பட்டிருந்ததை அறிந்து ஆவலோடு வாசிக்கலாயினன் :—

“ரமணி எங்களிடம் சிக்கியிருக்கிறாள். அதற்குச் சாட்சி இந்தக் கடிதம் அவள் கையால் எழுதப்பட்டிருப்பதே. ஆனால் எல்லாச் சௌகரியங்களு மமைந்த கௌரவச் சிறையிலேயே அவள் இருக்கிறாள். நாங்கள் விதிக்கும் ஒரு காரியத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றினால் உடனே அவளைச் சிறையினின்று விடுவிப்போம். அந்தக் காரியம் இன்னதென்று

இன்னும் மூன்று தினங்களில் உங்களுக்குத் தெரிவிப்போம். இந்தக் கடிதத்தைப் போலீசாருக்குக் காட்டி ரமணியிருக்குமிடத்தைக் காண முயற்சிப்பது வியர்த்தம். நீங்கள் அப்படி முயற்சிப்பதாக எங்களுக்குத் தெரிந்தால் இனி எங்கள் கடிதத்தையுங் காணமாட்டீர்கள். உங்கள் ரமணியையுங் காணமாட்டீர்கள். உங்கள் நோக்கத்தை அறிய இரண்டு தினங்கள் பொறுக்கிறோம். அதற்குள் நீங்கள் போலீசாருக்கு ஒன்றுத் தெரிவியாதிருந்தால் மூன்றாம் நாள் எங்கள் கடிதத்தை எதிர்பாருங்கள். நீங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நாங்கள் விரும்புங் காரியம் ஒரு நற்காரியந்தான். ரமணியின் மானத்திற்காவது கற்பிற்காவது பங்கு மான காரியமல்ல. ரமணி எத்திரீகளின் காவலிலேயே பத்திரமாய் இருக்கிறாள்.”

(தொடரும்.)

சு. அ. சுப்பராயப்பிள்ளை.

* சன்மார்க்கம்.

ஆஸ்திக மணிகாள்!

“நீ சூரியனாக இருக்க இயலாவிடினும் ஒரு தணிந்த கிரகமாக இருத்தலாகுமன்றோ? சீஷனே! என்றும் பரிசுத்தமான ஹிமாசலத்தின் சிகரத்தின்மேல் மத்தியானத்தில் சூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கும் திறமை உனக்கில்லாவிடினும், உனக்குத் தகுதியான வேறொரு நெறி இல்லை யா? அதை நாடு. இருட்டில் நடக்கின்ற யாத்திரைக்காரர்களுக்கு அந்தி நகைந்தரம் வழிகாட்டுமாறுபோல் நீயும் உன்னால் இயன்றவரை உன்னண்டை உள்ளவர்களுக்கு வழிகாட்டுவாய்.” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கிற் கிணங்கி ஒருவாறு முன்வந்தேம்.

அறிவின் மிகுந்த பெரியார் வகுத்த இருதிணைப் பகுதியுள் அஃரிணையொழித்து உயர்திணைப் பகுதியிலுள்ள உயிர்கள் மனவுணர்வுடை மையான் மேலாயவென்பது வெளியாம். அவ்வுயர்திணை யுட்பட்டார் மக்கள் தேவர் நரகர் என மூவகையினராவர் என்ப இயனூலாசிரியர். இம்மூவருள்ளும் தேவர்கள் நல்லினைப்பயனென்றே துகர்ந்து அந்துகர்ச்சியிறுதிக்கண் அத்தெய்வ சரீரமொழிய மீண்டு வினைக்கேற்ற புவன போக ததுகாணங்களைக் கொள்வர். நரகர் தீவினைப்பயனென்றே

* இஃது தாதம்பேட்டை பழூரில், 1 - 3 - 14-ந்தேதியன்று கூடிய ‘சன்மார்க்க சபை’யின் கண் பேசப்பெற்றதாகும்.

துகர்ந்து அதனிறுதிக்கண் பிறவினைப் பயன்களைத் துய்த்தற்கு அவ்
வினைக்கேற்ற யாக்கை முதலியவற்றைக் கொள்வர். தேவர்கள் நல்
வினைப் பயனாகிய இன்பத்தைத் துய்க்குங்கால் அதற்கெதிராகிய துன்
பம் இனைத்தென் றுணரப்பெறாதலின், அவ்வின்பத்தி லிறுமாந்து
அதனையே நித்யமென்று கருதி அக்கருத்தாற் பலவினைகளையு மீட்டு
வார். நாகர் தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தைத் துய்க்குங்கால் அதன்கண்
வெறுப்புத் தோன்றி அதற்கெதிராகிய சிற்றின்பத்தில் அவாமிக்குடைய
ராய் அதற்குவேண்டிய செயல்களைச் செய்வார். இவ்விருதிறத்தினரும்
“வினைப்போகமேயொரு தேகங்கண்டாய்” என்றபடி நல்வினை தீவினை
கள் பொன் விலங்கும் இருப்பு விலங்கும்போலத் தம்மைப் பந்திக்க
அவற்றிற் றீடாகப் பல பிறப்புக்களை யெய்துவதொன்ப தொருதலை.
தேவருட் சிலர் வீட்டைதற்குரியராயிருப்பினும் பெரும்பான்மைபற்றி
இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. இங்கில வுலகத்துள்ள மக்கட் பிறப்பினராகிய
நாமோ நல்வினை தீவினைப் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களைக் கலந்
தனுபவிக்கும்படி இறைவனால் நியோதிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். நாம்
துன்பத்தைத் துய்க்கும்பொழுது அதன்கண் வெறுப்புத்தோன்றி அதற்
கெதிராகிய சிற்றின்பத்தை விழைகின்றோம். உடனே அத்துன்ப
துகர்ச்சி நீங்க அவ்வின்பத் தலைக்கூடுகின்றது. அதனை மகிழ்ந் தனுப
விக்குங்கால் அதுவும் உடனே நீங்கப் பின்னருந் துன்பத் தொடர்கின்
றது. அப்பொழுது ஆ! சுற்று முன்ன ரனுபவித்த இன்பம் எங்கே?
அநித்யமா யொழிந்ததே. அதனையே பொருளென்று நம்பியிருந்தேமே!
அதனை துகரும்பொழுது நம் பெண்டிர் மக்கன் சுற்றத்தார் நண்பர் நம்
மிடத்து வைத்த அன்பு அது நீங்கியபொழுது வேறுபட்டிருக்கின்றதே!
அவர்கள் அன்பு செய்தற்குரித்தாக நம்மிடத்து முன்னுள்ள செல்வம்
யாண்டுச் சென்றது? ஈதென்னையாம்! என்றின்னோரன்ன ஆராய்ச்சி
யுண்டாம். அவ்வாராய்ச்சியே வாயிலாக நாம் எய்தவேண்டிய அழிவிலாப்
பேரின்பமயமான வீட்டை எய்தலாம். அங்ஙனம் அடைதற்குக் கருவி
யாக உள்ளது இம்மக்கட் பிறப்பேயாதலின், மற்றெல்லா யாக்கையினும்
பெறுதற்கரியது இம்மக்கன் யாக்கையே யென்பர் பெரியார். இனி,
இவ்வரிய மக்கட் பிறப்பை யுடையாரெல்லாரும்,

“உடம்பினாற்பெற்ற பயனுவதெல்லாந்
திடம்படவீசனைத் தேடு”

என ஞாவை மூதாட்டியார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வண்ணம் பரம்பொ
ருளை யெய்திப் பேரின்ப துகர்தற்கு அவ்விறைவொற் காட்டப்பெற்ற
மார்க்கங்கள் வேதாகமங்களிற் பற்பல உள்ளன, அம் மார்க்கங்களில்

ஆகம் மார்க்கமே பெரிதும் விசேடமுடையது. என்னை? உலகில் எக் காரியங்களைச் சாதிக்கினும், அவைகளுக்குத் தந்திரம் அல்லது சிறப்பு வழி வேண்டுமென்பதை அனுபோகத்தில் கண்டிருக்கிறோம்.

(தொடரும்.)

பொ. மாணிக்கசெட்டியார்,

தாதம்பேட்டை பழநர்.

நன்னெறி.

(தொடர்ச்சி.)

ஒருவருக்கு ஐயாபயமும், சுகதுக்கமும், செல்வமும், வறுமையும், அவரது நடத்தை யால் வருவனவாம். குபேரன் தனது நன்னடத்தையால் சங்கநிதி முதலிய நவநிதிகளைப் பெற்றனன். மிருகண்டுமா முனிவரின் புத்திரரான மார்க்கண்டேய முனிவரும், தமது நல்லொழுக்கத்தினாலும் தெய்வ பக்தியினாலும் அல்லவோ தென்றிசைக்கோளையும் வென்றார்.

பிரகலாதன் தனது நன்னடக்கையின் பயனாக ஒருகாலத்தில் திரிலோக சாம்பிராச்சியத்தையும் அடைந்தனன். அதைக் கண்டு தேவேந்திரன் ஒரு வேதிய வேடங்கொண்டு அவனிடம் சென்று, அநேகநாளிருந்து அவனுக்குப் பிரீதி வருமாறு ஒழுக்கிக்கொண்டு வருகையில், பிரகலாதனுக்குச் சீடனிடத்தில் அன்புண்டாகவே, “உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது கேள், தருகிறேன்.” என்ன, இந்திரன், “உமது நல்லொழுக்கத்தின் பலனைத் தானமாகப் பெற விரும்புகின்றேன்” என்றான். பிரகலாதன் என் செய்வான்! தனது ஒழுக்கத்தின் பலனைத் தானஞ்செய்து விடுவதினால் யாது விளையுமோவென்னு மச்சமுடையவனாயிருந்தும் தான் வாக்களித்திட்டபடியால் வேறொன்றும் சொல்ல வியலாது ‘தந்தேன்’ என்றான். பின்பு மனக்கவலையுற்றிருக்கு மளவில், அவன் சரீரத்தினின்றும் ஒரு ஜோதி நிழலுருவத்தோடு வெளிப்போந்தது. அதைப் பார்த்துப் பிரகலாதன் “நீ யார்?” என்ன, “நான் உன் நல்லொழுக்கத்தின் சாராம்சம்; நீ என்னை எறிந்துவிட்டாய்; நான் பிரிந்தேகி உன்மன் சீடனாகிய அந்தப் பிராமணனிடத்து வாசஞ்செய்யப் போகின்றேன்.” என்றது. அதன் பின்பு மற்றொரு சாயை முன்மாதிரியாகவே வெளித்தோன்றியது. அதை “நீ யார்?” என வினவியபோது, “நான் நேர்மையெனும் பெயர்பெற்றவன்; நான் உன் நல்லொழுக்கத்தோடு குடிக்கொண்டிருப்

பவன்; அஃதுன்னவிட்டேகவே நானும் புறப்படவேண்டியிருக்கிறது.” எனக் கூறிப் போய்விட்டது. இம்மாதிரியாகவே அவனிடம் குடிகொண்டிருந்த வாய்மை, பொறுமை, வீரம் முதலிய சகல குணங்களும் ஒவ்வொன்றாகச் சென்றுவிட்டன. ஃசுவரியம் பிரியும்போது, “ஓ பிரகலாதா! உன் நன்னடக்கையால் மூன்றுலகையும் உட்படுத்தி யாண்டனை; அதனை யறிந்து ஆயிரங்கண்ணன் பிராமண வேடம்பூண்டு சீடனாய் நடித்துப் பிரீதியைச் சம்பாதித்து உன் குணத்தைக் கவர்ந்தனன்; சிறந்த அறிவும் ஆண்மையும் பொருந்திய பிரகலாதனே! எனக்கும் மற்றவைகளுக்கும் மூலாதாரம் நன்னெறியாகிய நல்லொழுக்கமே யன்றி வேறில்லை.” எனக் கூறி அதையும் சென்றது என்று பெரியோர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம். இதனால் ஒருவனுக்கு நல்லொழுக்கக் கெட்டால் சகலமும் கெடுமென்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? ஆதலின்,

“ஒழுக்கம் வீழப்பந் தரலா னொழுக்க முயிரினு மோம்பப் படும்”

என்ற தெய்வப் புலவர் திருவாக்கின்படி நன்மையெல்லாம் பயக்கும் நல்லொழுக்கத்தை நாம் நம் உயிரினும் சிறந்ததாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் நன்னெறியில் நின்று நல்லொழுக்க முடையவர்களாய் இம்மையில் அறம் பொருள் இன்பங்களைப் பெற்று மறுமையில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்து பேராநந்தப் பெருவாழ்வு பெற வேண்டுவது மக்கட் பிறப்பைப் பெற்றுள்ள ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம்.

தேவாரம்.

முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
றன்னெறி யேசா னாத நிண்ணமே
யந்நெறி யேசென் றங்கடைந் தவர்க்கெலா
நன்னெறி யாவது நமச்சி வாய்வே.

நமச்சி வாயவே ஞானமுங் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நானவின் தேத்தமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே.

K. முத்துசாமி உடையார்,

உபாத்தியாயர், பாதாங்கி.

இலக்கியப் பகுதி.

சேவகசிந்தாமணி.

(க. நாமகளிலம்பகம்.)

(தொடர்ச்சி.)

பின்னர், கருவிற் பிள்ளை வளர்தலாலே தளராதின்ற விசயையி னது தோள் மெலிந்து வாய் வெளுத்துக் கண்கள் பசுலைபூத்தன; முலைக் கண் கருகிப் பால் பரந்து இடையும் கண்ணினது துகர்ச்சிக்குப் பொரு ளாயிற்று; அழகுங் குலைந்தது.

இங்ஙனமாக, அரசன் விசயை கனவினால் தனக்கு நேரவிருக்கும் கேட்டை யுன்னித் தனக்குள் ஆலோசித்து, தொழிலோடே தூலைக் கடை கண்டவனாகிய தச்சனைக் கூவி, மயிற்பொறி யொன்று செய்து தருக வென்றான். தச்சன் பல கிழியும் பிசினும் வெள்ளிய தூலும் ஒழிந்த வற்றையுங் கூட்டி, அரசன் கூறியபடியே செல்வதோர் மயிலை ஏழு நாளிற் செய்து முடித்து, உண்மையான மயிலொன்றையும் பண்ணிய மயிலையும் கொண்டு சென்று அரசனை வணங்கி, “இம் மயில்களில் ஆலுமஞ்ஞையை அறிந்தருள்” என்றான்.

அரசன் வியப்புற்று மயிற்பொறியைப் பெற்று, “கொற்றொழி லிற் பெரியாய்! இது கொள்க” எனப் பொன்னையைக் கொடுத்து அனுப்பியபின், ஆடுதலியன்ற மயிலாகிய ஊர்தியைப் பாட்டுப்போலே பையப்பைய மேலுமேலும் செலுத்தி மாடத்திலும் சோலையிலும் விட விசயைக்குக் கற்பித்துச்சின் னான் சென்றவளவில் விசையுடனோடும்படி முறுக்கி யுணர்த்த விசயை அதுவும் உணர்த்தாள். விசயை விரலாலே மயிற்பொறியை வலத்தே திரிப்ப அது விண்ணிற் பறக்கும். அவள் அதனை இடத்தே திரிப்ப அது வீழ்ந்து காலைக் குவித்திருக்கும். இஃ திங்ஙனமிருக்க,

கட்டியங்காரன் அரசன் கொடுத்த நிலத்தை அடிப்படுத்திய பின்பு, அரசனைக் கொன்று இராச்சிய முழுமையும் தானே யானக் கரு தித் தன் மைத்துனனாகிய மதனனோடு ஆலோசித்துத் தன் கருத்தை வெளியிட்டான். அது கேட்ட அமைச்சர்கள் இடி வீழ்ந்த நாகம்போல அஞ்சற, அவர்களுள் ஒருவனாகிய தருமத்தன் கூறுகின்றான்.

- 459
6. குழற்சிகை கோதை சூட்டிக் கொண்டவ னிருப்ப மற்றோர் நிழற்றிகழ் வேலி னுனை நேடிய நெடுங்க னாளும் பிழைப்பிலாட் புறந்தர் தானுங் குரவரைப் பேணல் செய்யா திழுக்கினு ரிவர்கள் கண்டா யிடும்பைநோய்க் கிரைக ளாவார்.
 7. நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான் பிறர்மனை நலத்தைச் சேர்ந்தான் கட்டழற் காமத் தீயிற் கன்னியைக் கலக்கி னானும் அட்டியி ருடலங் தின்ற னமைச்சுளு யரசு கொன்றான் குட்டநோய் நரகந் தன்னுட் குளிப்பவ ரிவர்கள் கண்டாய்.
 8. கோணிலை திரிந்து நாழி குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி நீணில மாரி யின்றி வீணாவொகிப் பசியு நீடிப் பூண்முலை மகளிர் பொற்பிற் கற்பழிந் தறங்கண் மாறி யாணையிவ் வுலகு கேடா மரசுகோல் கோடினென்றான்.

இங்ஙனம் தருமத்தன் அமைச்சர்க்கும் அரசர்க்கும் தக்கபடியைக் கூற, அது கேட்டுக் கட்டியங்காரன் மைத்துனனாகிய மதனன் வெகுண்டு,

6. தன் கணவனை யொழிய வேறொருவனைத் தேடியவனும், தன்னைத் தப்பாத மனைவியை மனத்தாற் கொள்ளாது விட்டவனும், குரவரைப் பேணுதல் செய்யாதே தப்பினுமாகிய இவர்கள் இடும்பை நோய்க்கு இரைகளாவார் என்றனென்க.

குரவர் அரசன், உவாத்தியாயன், தாய், தந்தை, தம்முன் என ஐவர்.

7. நட்பிடத்து வஞ்சித்தவனும், பிறர் மனையானைச் சேர்ந்தவனும், மிக்க அழல்போலும் காமத் தீயினுற் கன்னியை அத்தன்மை குலைத்து வரையாதவனும், உயிரைக் கொன்று உடலைத் தின்றவனும், அமைச்சு னாகி அரசனைக் கொன்றவனும் ஆகிய இவர்கள் இம்மையில் குட்ட நோயினும் மறுமையில் நரகத்தினும் அழுந்துவரென்றனென்க.

8. அரசன் தான் நடத்து முறைமையிற் பிறழ்வனயின், இவ் வுலகு, கோன்றிற் கு நிலைகுலைந்து இராநாழிகை குறையப் பகற்பொழுது கள் மிக்கு மாரியின்றாய் நிலம் வீணாவசுருங்கிப் பசி மிக்கு மகளிர் கற் பழிந்து அறச்சாலைகளு யின்றிக் கெடும்; அரசனுனையே யென்றனென்க.

கட்டியங்காரன் கொலை குறித்ததுவும் அரசன் இவற்கு அரசளித் ததுவும் உட்கொண்டு இரண்டு கவியும் பொதுவாகக் கூறினான்.

9. தோளினால் வலிய ராகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற
வாளினுற் பேசி னல்லால் வாயினுற் பேசு தேற்றேன்
காளமே கங்கள் சொல்லிக் கருணையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்தின் வருவழுத் தொழியு மென்றான்.

அப்போது கட்டியங்காரன் உடம்பெலாம் முத்துக்களை யழுத்தி
ஞற்போல வியர்த்துப் புருவம் நெற்றியிலேறக் கண் எரிதவழா நிற்கக்
கடகத்தையுடைத்து வெடிசிரிப்பாக வெகுண்டு சிரித்து, தருமத்தனை
நோக்கி, “நீ கூறிய கடிய சொற்களைப் பொறுப்பவர் என்னை யொழிய
வேறு யாருளர்? தன்னைச் செறிந்தவர்க்கு உருத காரியங்களைச் சூழ்பவர்
உன்னை யொழிய வேறு யாருளர்? இனி அமைக; அரசன் சென்று
விண்ணுலகாண்டு வானவர்க் கிறைவனாக யான் பூமியெல்லாம் விளைந்து
பொன் பொலியக் காப்பேன்” என்று கூறி, பின்னர் விசையையினது
போகத்திலே மூழ்கிச் சேனையை யிழந்த சச்சந்தனை வெறுமை நோக்கிப்
பிள்ளையுடனே கொல்லக் கருதி அதற்கு வேண்டிங் கடிய தொழில்களைச்
செய்யலானான். அரசனது சுற்றத்தவர்களை யெல்லாம் விலங்கிட்டுச்
சிறையிலடைத்து, தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கட்கெல்லாம் மிகுந்த பொரு
ளைக் கொடுத்து, குன்றத்திலிட்ட விளக்குப்போலே பழியாகிய விளக்
கையிட்டத் தோன்றினான்.

கட்டியங்காரனது சேனை அரசனிருக்கும் அந்தப்புரத்தை வளைந்து
கொண்டது.

(வரும்.)

பத்திராதிபர்.

9. பகைவரது தலை சித்தற வாளினால் வஞ்சின முடித்தலல்லது
வாயினுற் பேசுதலை யறியேன்; தாங்கள் காளமேகங்கள்போல் இங்ஙனம்
முழங்கக் கூறுதலாலே, கருணையோடே சோற்றைத் திரட்டுங் கைகள்
அமர்க்கடலை நீந்தும் போழ்து மிக வேர்த்து வருவழுக்குமென்று கூறினா
னென்க.

இக்கவி முன்னிலைப் புறவொழி. கருணை - பொரிக்கரி.

சாத்திரப் பகுதி.

மங்கலம்.

(தொடர்ச்சி.)

அவாவானது கிழ வேசியைப்போல ஒருவனுளத்தை வயப்படுத்த முடியாதிருந்தபோதும் யாவரையும் பின்பற்றியும் யாதொரு பயனையும் எய்துவதில்லை. விரிவாய் உலக நடனசாலையில் சோகம் மோகம் முதலிய பலவித ரசங்களால் பூரிக்கப்பெற்ற மிகப் பெரிய சம்சார வீட்டத்தினுள் அவ்விழைவேன்னும் விருத்த நடனமாது விதம்விதமாய் விளையாடுகின்றனள். வேட்கையானது தூர்ப்பல நடனமாதை யொப்பத் தன்னால் சாதித்தற்கு வலியிலா விடயத்தே அலைந்துழன்று ஆனந்தமின்றி ஆடா நிற்கும். சஞ்சலத்தைச் சார்ந்த ஆசையாம் பெண்மயில் மழைப்போதுற்ற இமம்போல மோகமாகிய மேகம் மறைக்குங்கால் மிகக் கூத்தாடும், விவேகமாம் சாற்கால வொளிர் வுண்டாங்கால் ஒழிந்துவிடும். முடியாத காரியத்தே முழு நினைவுறும், விருப்பமாம் வானரம் பற்றப்பெருத விடயத்தும் நினைவுறும். திருத்தியுற்றபோதிலும் வருத்தனத்தையே அவாவும், ஒரிடத்தே நெடுங்காலம் உலாவாதாம். அவாவானது சுபத்தைத் தொடங்கி அதனை முடிவுபடுத்தாது அசுபமாயும் முயல்வுற்று அதற்குப் பகையாயும் இராகின்ற எல்லாத் தொழிலையும் விரைவாகவே பற்றி எஞ்ஞான்றும் முயல்வுற்றுக்கொண்டிருக்கும். இதய கமலத்தே மதர் வண்டா யிலங்கும் அவாவானது பாதலம் விண்டிசை யனைத்தும் ஒரு கணத்தில் உலாவிவரும். அவாவானது அரணுறை மக்கட்கும் பெருஞ் துயரை வலிதிலீர்த்து ஈகின்றமையின் குடும்ப தோடங்களுக்குள் அவா ஒன்றே வருத்தமனைத்தினும் பெரிதாய் வருத்தத்தை நல்கும். மீனத்தைக் கவரும் தூண்டிற் பாசம்போற் கொல்பவ னண்மையி லீர்த்து மரண முதலிய பெருஞ் துயரை ஈயுமென்பது கருத்தாம். அவாவாய் மேக பந்தியானது போருஞ்ஞானமாம் பெருஞ் சைத்தியத்தை யடைவித்தும் பிரகாச மயமாம் ஆன்ம வாதித்தனை ஆச்சாதித்தும் முன்பின் தெரியாமன் மூடும் அவிவேக இமத்தால் நிறைந்திலங்கா நிற்கும். அவாவாகிய வானத்தனுவானது விசித்திரமான அற்புதங்களுக்குக் காரணமாய் விடயங்களென்னும் பலவித வர்ண வடிவத்தை யுற்றும், நற்குணமென்னும் நாணற்றும், நீட்சியுற்றும், தூய்தற்ற கார்மேகத்துற்றும், ஒரின் ஒரு பொருளுமாகாத உளவிண்ணின்கண் நண்ணலாற் குனியமாயும் இரா

நிற்கும். விழைவானது நற்குணப் பயிர்க்கு இடியாகியும், ஞானமாகிய செந்தாமரை மலர்க்குப் பனியாகியும், ஆபத்தாகிய ஓடதிகட்குச் சரற் காலமாகியும், தமோகுணத்துண்டாம் காரியமாம் இருக்கு ஏமந்தனாவ இரவாகியும், சம்சார நடனத்திற்கு நடனமாதாகியும், பிரவிருத்தியாம் நீடத்திற்கு விகங்கமாகியும், மனோரதங்களாம் வனத்திற்கு மாணாகியும், காமவிகாரமாம் பாடலுக்கு யாழாகியும், விவகாரமாய் பெருங் கடற்குப் பெருக்காகியும், மோகமாகிய கைப்பகட்டிற்கு இருப்புப் பாசமாகியும், சுகமென்னும் வடதருவிற்கு விழுதாகியும், துன்பமாகிய ஆம்பன் மலர்க்கு நிலவாகியும், ஜரா மரணங்கட்குப் பிரசானமான அரதனப் பெட்டியாகியும், காய வியாதி, மனோ வியாதிகளாகிய லீலைக்கு மதத்தோடுற்ற மங்கையாகியும் இலங்கும். ஆசையென்னும் அம்புரமார்க்கம் கணகாலம் அற்ப விவேகமாகிய ஒளியால் நிர்மலமாகியும், கணகாலம் அவிவேகமாகிய இருளின் றுளியோடுகூடியும், கணகாலம் மோகமாகிய துகினத் தால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

. வீர. சு.

நியாயமாலா.

(முன் தொடர்ச்சி.)

73. தந்த தாலு நியாயம்: — தந்தம் — பல், தாலு — நாக்கு, நியாயம் — திருஷ்டாந்தம். இது பகைவர்களால் காரியங்கொள்ள நேரும் போது அவரிடத்தி மிகு ஜாக்கிரதையாயிருந்து பழகாவிடின் அவரால் துன்புற நேர்த விதபோலவென்கின்றது. அதாவது: பற்களின் சகாயத்தால் பதார்த்தங்களின் இரசங்களைக் கவர் தனுபவியாரின்ற நாவா னது அப்பற்களிடத்து மிகு ஜாக்கிரதையுடன் பழகாவிடின் அப்பற்க ளால் கடியுண்டு வருந்துவதுபோலவென்பதாம்.

74. சமுத்திர கலசோதக நியாயம்: — சமுத்திரம் — கடல், கலசம் — ஓர் பாத்திர விசேஷம், உதகம் — நீர், நியாயம் — திருஷ்டாந்தம். இது ஆராய்வானுடைய அறிவி னனவாய் வேதார்த்தங்கள் கிரகிக்கப்பட விதபோலவென்கின்றது. அதாவது: சமுத்திர ஜலமானது நம் கைப் பாத்திரத்தி னனவாய்க் கிரகிக்கப்படல்போல வென்பதாம்.

75. பங்கஜ நியாயம்: — பங்கஜம் — தாமரை, நியாயம் — திருஷ்டாந்தம். இது ஒரு பெயர் பலவற்றிற்கும் உரித்தாயிருந்தும், ஒன்றற்கே

சிறப்பாய் வழங்கப்பட விதுபோலவென்கின்றது. அதாவது: “சேற்றில் உண்டாயது” என்னும் பொருள்தரும் “பங்கஜம்” என்னும் பெயரானது அல்லி முதலியவற்றிற்கும் உரித்தாயிருத்தும் தாமரை யொன்றற்கே சிறப்பாய் வழங்கப்படல்போல வென்பதாம்.

76. ததி கிருத நியாயம்: — ததி - தயிர், கிருதம் - நெய், நியாயம் - திருஷ்டாந்தம். இது பரமேசுவரன் உலகில் அந்தர்யாமியாயிருத்த விதுபோலவென்கின்றது. அதாவது: தயிரின்கண் நெய் கலந்திருத்தல் போல வென்பதாம்.

77. கதம்ப முகுள நியாயம்: — கதம்பம் - கடப்பமரம், முகுளம் - மலரும் பருவத்தரும்பு, நியாயம் - திருஷ்டாந்தம். இது ஓரிடத்துற்பலித்த சப்தமானது பத்துத் திக்கிலும் ஒருங்கே பரவுத விதுபோல வென்கின்றது. அதாவது: கடப்பமொட்டானது மலரும்போது அதன் இதழ்களியாவும் ஒருங்கே விரிதல்போல வென்பதாம்.

78. தார்த்தராஷ்டிராலிங்கன நியாயம்: — தார்த்தராஷ்டிர ஆலிங்கனம் - திருதராஷ்டிர ராஜாவால் செய்யப்பட்ட ஆலிங்கனம், நியாயம் - திருஷ்டாந்தம். இது வஞ்சகரால் செய்யப்படும் நல்லனவும் தீமை குறித்தனவேயாத விதுபோல வென்கின்றது. அதாவது: பாரத யுத்தத்தின் பிறகு பாண்டவர்கள் பெரிய தந்தையாகிய திருதராஷ்டிரராவணங்கியபோது அவர்களை யெடுத்துத் தழுவிய அத்திருதராஷ்டிரர் தன் பிள்ளைகளைக் கொன்ற பீமசேனனைத் தன்னால் செய்யப்படும் ஆலிங்கனத்தாலேயே நசுக்கிக் கொன்றுவிட எண்ணியிருப்பதைப் பகவானுணர்ந்து ஓர் வெண்கலப் பிரதிமையை “இதோ பீமன் உம்மை வணங்குகின்றான்” என்று சொல்லி அத்திருதராஷ்டிரன் முன் தள்ளினார். அதனைக் குருடனாகிய அவ்வரசன் பீமனென்றே நினைத்துத் தனது பலங்கொண்டமட்டும் நசுக்கித் தழுவியபோது அவ்வெண்கலப் பிரதிமையானது பொடிபொடியாய் போய்விட்டது. (அப்போது பகவான் இவ்வுபாயத்தைச் செய்திலராயின் பீமசேனன் கதியென்னும்.) ஆகலின் வஞ்சகரது செய்கை நல்லனபோன்றிருப்பினும் தீமையே பயத்த விது போல வென்பதாம்.

அங்ந்தபத்மநாபஸ்வாமி,

காஞ்சிபுரம்.

குருபக்தி.

(தொடர்ச்சி.)

மறு நிமிஷமே தானும் உயிர் துறந்தான். இச்சிறு உதாரணத் தால், “குழந்தைகாள்! இதோ, அருகாமையில் ஓர் குளமுளது” என்றற் றொடக்கத்து மொழிகள் பிரயாணிகள் இருவர் காதிலும் சமமாய் விழுந்தபோதிலும், அவரவர்கள் மன நேர்மைக்கேற்றவாறு ஒருவனுக்கு அவ்வாக்கியம் அமிர்த தாரைபோல் பயனை விளைவிக்க, மற்றவனுக்கோ, கேட்கக் கர்ண கரேமாயும், யாதொரு பயனையும் விளைவிக்காமற் போன துடன், அவ்வார்த்தையைக் கூறினவனுக்கும் அபவாதத்தை உண்டாக்கியது. இதற்குக் காரணம், ஒருவனுக்குத் தான் கேட்ட வாக்கியத்தில் நம்பிக்கை யிருந்தது. மற்றவனுக்கோ, அவநம்பிக்கை யிருந்தது. இவ் வித்தியாசமே அவ்விருவருக்கு முண்டான சுக துக்க வேற்றுமைக்குக் காரணமாயிருந்தது. இந்த நம்பிக்கையே பக்தியென்றும், சுகத்தைத் தரக்கூடிய அம்மொழியே ஆப்த மொழியென்றும், அவ்வனமே தாபத் திரயங்களோடு கூடிய ஸம்ஸாரமென்றும், பிரயாணிகட்குற்ற தாகமே ஸம்ஸார பாதையென்றும், தடாகமே ஞானமென்றும், கேட்ட வாக்கியத் தில் நம்பிக்கையுள்ளவனே அதிகாரியாயுள்ள உத்தம ஜிஞ்ஞாசுவென் றும், மற்றவனோ, அதமாதம பாஷண்டியென்றும், “உங்களால் நடக்கச் சக்தியில்லாவிடில், யான் உங்களைத் தூக்கியாகிலும் சென்று உங்கள் தாகத்தைத் தீர்ப்பேன்” என்னும் கூற்று, குருக்களின் ஜீவகாருண்யத் தின் பெருமையென்றும் மிகத் தெள்ளிதாய் விளங்கும்.

“அன்பெனுங் கவளந் தேடி யருளெனும் பசியி னாலே
எம்பிரா னான வேழ மிங்கெலா முலவி நின்றும்
அன்பெனுங் கவளங் காட்டி யதனைநா மகப்ப டுத்திப்
பந்தமா மரத்தின் வேரைப் பறித்திடா திருக்க லாமோ.”

(திருவருட் கைவல்யம்.)

என்றபடி, லோகோபகார விருப்பமே, அவர்களை இச்சம்சாரத்தில் பின் னும் பந்தப்படுத்துவதன்றி, உண்மையில் அவர்கள் வியவகார மனைத்தும் லீலா வினோதமே.

“அடியரைப் படைப்ப தன்றி யவர்க்கொரு படைப்பு மில்லை
அடியரைக் காப்ப தன்றி யவர்க்கொரு காப்பு மில்லை

அடியார்தம் வினையை யன்றி யவன்செய லழிப்பு மில்லை
அடியார்க்கா யிருப்ப தன்றி யவனுக்கோ விருப்பமில்லை”

என்னும் திருவருட் கைவல்யமே இதற்குப் போதிய சான்று.

(தொடரும்.)

M. V. சுப்ரமணிய ஐயர்.

சுஜன சம்வாதம்.

விவேகி யார்?

(சம்வாதம்.)

பாபு. ஆப்த, நீ யனுப்பிய திருக்குறளையும், அதன் ஒரு பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த துண்டுக் கடிதத்தையும் பார்த்து, “ இரு வேறுலகத் தியற்கை திருவேறு, தெள்ளியராதலும் வேறு ” என்னும் குறட்பாவைப் பலமுறை வாசித்துப்பார்த்தேன். அதன் கருத்து எனக்கு விளங்கவில்லை. அன்றியும், அதனைக் கவனிக்கும்படி யெனக்கு நீ எழுதியதற்குக் காரணமும் விளங்கவில்லை. நீ பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாராத பரோபகாரியென்பது எனக்கு நெடுநாட்களாய்த் தெரியுமானதால், நீ ஏதோ எனக்கொரு நன்மையை விளைவிக்கவே எழுதியிருப்பாயென்பதில் யான் ஐயப்படவில்லை. ஆதலின் ஆப்த சிகாமணி, நீ மேற்கொண்ட உபகாரச் செயலை விரைவில் நன்கு பூர்த்தி செய்வாயாக.

சச்சிதா. நண்ப, நீ உணர்ந்து செப்பிய யாவும் உண்மையே. நாம் முதலில் ஐடி குறட்பாவின் கருத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். அதிலிருந்து மற்றது தானே புலனும்.

பாபு. ஆப்த, நல்ல தங்கனமே யாகுக; ஆளு லதைப்பற்றிய விசாரணைக்கு முன் ஒரு சங்கையை நீக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். யாதெனில், யான் உன்னை ‘ஆப்த’ என விளித்தேன். நீயும் பம்படி யென்னை விளியாது ‘நண்ப’ என்றனை. இதன் கருத்தை எனக்கு முன்னர் விளக்கவேண்டும்.

சச்சிதா. நண்ப, ‘ஆப்தன்’ என்றால் உண்மையுரைப்போன் என்பது பொருளாம். இப்பொருளை நீ யுணர்ந்து உச்சரித்தனையா? இன்று?

பிரபு. ஆப்த, இவ்வர்த்த ஞானத்தாலேயே உன்னை 'ஆப்த' என்றேன்.
சச்சிதா. நண்ப, இவ்வர்த்தம் அவ்வாப்த சப்தத்திற் கிருப்பதால்தான்
யான் 'ஆப்த' என்று உன்னை வ்ளிக்கவில்லை.

பிரபு. ஆப்த, ஏனப்படிச் சொல்கின்றாய்; யா நெப்போதாவது உன்
னிடம் பொய் பேசியிருப்பேனோ?

சச்சிதா. நண்ப, மெய் எது? பொய் எது? என்பதை நாம் முதலில்
தெரிந்துகொண்டால் பின் மற்றது தானே விளக்கமாம்.

பிரபு. காணப்பட்டது மெய்; காணப்படாதது பொய்; இதனற்றான்
கண்டதைச் சொல்பவனைச் 'சத்தியவாதி' யெனவும், காணாத
தைச் சொல்பவனை 'அசத்தியவாதி' யெனவுங் கூறுகின்றனர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஆ. சேங்கல்வராயமுதலியார்,

காஞ்சிபுரம்.

சமாசாரம்.

ஆனந்த ஸமாஜம்.

சென்ற 21-5-14-ல், ஸ்வாமி மலையில், ஸ்ரீ குருநாதன் ஸன்
னிதியில் ஷே ஸமாஜம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவ்வுரிஜள்ள சில கன
வான்களும், வெளியூரிலிருந்து சிலரும் வந்திருந்து ஸபையைச் சிறப்பித்
தனர். பகல் 12 மணிக்கு, புதுவைக் கல்வே காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரும்,
கலைமகள் பத்திராதிபருமாகிய ம. ஈ-ஈ-ஸ்ரீ S. பங்காருப்பத்த ரவர்களால்
இயற்றப்பட்ட குருவணக்கமும், ஆசானாகியும் மிக உருக்கமாய்ப் பாடப்
பட்டன. பின்பு ஸமாஜிகரில் ஒருவராகிய ம. ஈ-ஈ-ஸ்ரீ M. V. சுப்ர
மண்ய ஐயரவர்கள் ஷே ஸமாஜம் கூடவேண்டிய ஆவசிகமும், அதன்
ஆறு நோக்கங்களாகிய அன்பு, மதம், ராஜபக்தி, சாஸ்திர ஆராய்ச்சியும்
லோகோபகாரமும், ஆரோக்கியம், தனமும் அதன் பயனும் ஆகிய இவ்
வரிய வ்ஷயங்களை மிகத் தெளிவாயும் கேட்போர் மனமுருகும்படி
யாயும் உபந்யஸித்தார்கள். உடனே பலர் அதற்கு அங்கத்தினர்க
ளாகச் சேர்ந்தனர்; அபிமானிகளாகவும் சிலர் சேர்ந்தனர். மாலை
6 மணிக்கு ஸங்கீதம், குருஸ்துதி, தாம்பூலாதி மங்கள வஸ்துக்களை
வழங்கல் முதலியவைகளுடன் ஸமாஜம் இனிது நிறைவேற்றிற்று.

பொது நன்மையைக் கோரிய இந்த ஸமாஜத்தைப் பகவான் யாதொரு குறைவுமின்றி நானுக்கு நாள் வளரச் செய்து உலகிற்குப் பெரும்பேறளிப்பாராக! சுபம்.

ஷே ஸமாஜத்தின் காரியதரிசி.

ஒரு வக்கீலின் சமயோசித சாமர்த்தியம்.

வங்காள மாகாணத்திலிருக்கும் ஒரு வக்கீல் ஒரு நகருக்கு அவ சுரமாகப் போகவேண்டி அங்குள்ள லார்கானா ரயில்வேஸ்டேஷனுக்குச் சென்று டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு ரயில்வண்டியில் ஏறும்பொழுது வண்டி புறப்பட்டுவிட்டது. உடனே அவ்வண்டியின் கார்கி ஓடிவந்து, வண்டி நகர்ந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருவரும் ஏறக்கூடாதென்று சொல்லி அந்த வக்கீல் ஏறுவதைத் தடுத்தார். பின்பு அந்த கார்கி ரயில்வண்டியில் தொற்றிக்கொண்டு ஏற ஆரம்பித்தவுடன் அந்த வக்கீல் வேகமாய்ச் சென்று ரயில்வண்டி போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது அதில் எவரும் ஏறக்கூடாதென்று சட்டமிருப்பதால் நீரும் ஏறக்கூடாதென்று சொல்லி அந்த கார்கி வண்டியில் ஏறமுடியாதபடி தடுத்துவிட்டார். இதற்குள் சிறிதுதூரஞ்சென்றுவிட்ட வண்டி கார்கிக்காக நின்றுவிட்டது. உடனே கார்கி வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார். வண்டி நிற்கும்பொழுது யாரும் அதில் ஏறலாமென்று சட்டமிருப்பதால் அதில் ஏறுவதற்குத் தமக்கும் பாத்தியமுண்டென்று சொல்லி அவ்வாறே அவ் வக்கீலும் ரயிலில் ஏறிக்கொண்டு போனார்.

ஒரு துக்ககரமான விவாகம்.

வடசர்க்காரிலுள்ள அமலாபுரம் என்றவிடத்தில் ஜூனியர் இன் டர்மீடியேட் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பிராமணச் சிறுவன் விவாகமான நான்காவதுநாளிலேயே இறந்துபோனான். விவாகமான பெண்ணுக்கு 9 வயது.

மண்மாரியும் மின்னலும்.

பம்பாய் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பூனா நகரின் ராணுவ ஸ்தலத்தில் சில தினங்கட்கு முன் சுமார் அரைமணி சாவகாசம் வரையில் பலமாய் மண்மாரி பெய்தது. நாயக் மஹாதேவ் மல்ஹாரி என்னும் இந்திய சிப்பாய் ராணுவ ஸ்தலத்தை விட்டு வெளியே செல்லுந் தறுவாயில் திடீரென மின்னல் தோன்ற அதனால் அவன் இறந்துபோனான்.

பரிதாப மாணம்.

படவுகளில் சாமான்னை ஏற்றும்பொருட்டுக் கல்கத்தாவுக் கரு கேயுள்ள ஹுக்ளி நதிக்கரையில் ரஹிம்துல்லா என்ற மகமதியன் காத்திருக்கையில், திடீரென மழை பெய்ய ஆரம்பித்தும், தன் கையிலுள்ள குடையை விரித்து அதன் கீழ் நின்றுகொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் புயற்காற்று பலமாய் வீசத் தலைப்பட்டதனால், காற்று அவனை அந்தரத்தில் தூக்கிக்கொண்டுபோய்விட்டது. தன் கையிலிருந்த குடையை அவன் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததனால் பஞ்சு பறப்பதுபோலவே அவனும் காற்றில் பறக்க கோர்த்தது. அவன் தன் கையிலிருந்த குடையை நழுவிட்டதனால் உடனே தொப்பென்று ஹுக்ளி நதியில் விழுந்து மாண்டுபோனான்.

சிறுவர்களுக்கு எச்சரிக்கை.

மைசூரில் வசித்துவந்த ஒரு இந்துச் சிறுவன் தன் வீட்டு மேல் மாடிக்குச் சென்று அதனருகே தந்திக்கம்பி யிருப்பதைக் கண்டு அதைத் தொட்டுப் பார்த்தால் எப்படியிருக்குமென்றறிய ஆவல்பூண்டு அக் கம்பியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். உடனே அவன் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே விழுந்துவிட்டான். அவன் கை நன்றாய் வெந்துபோய்விட்டது. ஆகையால் அக் கையை வெட்டி யெறித்துவிடவேண்டுமென ஊக்கிக்கப்படுகிறது. அப்பையன் தந்திக்கம்பியைத் தொட்டபொழுது மின்சார சக்தி மிகவும் குறைவாய் இருந்ததனால் அவன் கைமட்டும் சேதமாயிற்று. மின்சார சக்தி மிகவும் வேகமாயிருந்திருக்குமேயானால் காரியம் வேறுவிதமாக முடிந்திருக்குமாயினால், சிறுவர்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டுமென்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

தண்ணீரில் முழுகிப்போனார்கள்.

சில பாதிரிமர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து விருந்துண்பதற்காக மஹா பலேசுவரத்திற்கு அருகாமையிலிருக்கும் லிங்கமாலா என்ற ஸ்தலத்திற்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது பம்பாயிலிருக்கும் ஒரு டிரெயினிங்க் காலேஜில் பிரின்ஸிபலாயிருந்த மிஸ்டர் டைலி (Diele) என்பவர் அங்கிருந்த ஒரு கீர் நிலையில் நீந்த இறங்கினார். அவர் முழுகிப்போகும் தறுவாயில், மிஸ்டர் டெயிலி என்பவர் அவருக்கு ஒத்தாசை செய்யப்போகவே இருவரும் மூழ்கிப்போய்விட்டார்களாம்.